

[Mathalie Lind.]

vedkommende er der tale om en stigning på 14 gange. Det har ikke været muligt at få en tilsvarende oplysning vedrørende gonorré, idet man, så vidt jeg ved, først i slutningen af 1962 er begyndt en speciel statistik for disse tilfælde.

Jeg kan slutte disse bemærkninger med at sige, at jeg ikke mener, at vi gennem strafferegler i den forstand kan hindre udbredelse af kønssygdomme, men at det må ske gennem en højere grad af oplysning. Jeg synes også nok, den stigning, der er sket for de unges vedkommende, kan tilskynde os til at overveje, som også den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, om der i skolerne gives de rigtige oplysninger i forbindelse med seksualundervisningen. Det er et spørgsmål, som må tages op.

Loven foreslås revideret igen i folketingsåret 1969-1970. Jeg håber, det vil være muligt at sætte ind med forebyggende foranstaltninger, således at man måske på det tidspunkt kan indlede en mere realitetsbetonet drøftelse af, om vi skal fastholde den hidtil fulgte linje i lovgivningen.

Langkilde: Fremsættelsen af det foreliggende lovforslag skyldes jo den eksisterende revisionsbestemmelse i den gældende lov. Ifølge denne revisionsbestemmelse skulle loven ganske vist have været til revision i samlingen 1962-63, men som omtalt i den højtærede ministers fremsættelsestale er der sket en ekspeditionsfejl, som har ført til, at loven først nu kommer til behandling her i samlingen 1964-65.

Man kan sige, det er en lidt forsmædelig ting, at netop en lov, der foreskriver andre så rigoristiske midler og behandling, ikke selv kommer til behandling som forudsat i loven. Så vidt jeg er orienteret, er det første gang eller i hvert fald en af de allerførste gange, at en lov med en revisionsbestemmelse ikke rettidigt er blevet fremsat. Det er formentlig statsministeriet, det påhviler at holde øje med dette, men man kunne jo egentlig spørge, om det nu, da vi har justitsministeriets lovkontor, ikke var naturligt, at der dér foregik en vis samlet kontrol med, at sådanne lovforslag blev fremsat rettidigt.

Men andet end rent formel betydning, ordensmæssig betydning, har forglemmelsen ikke, medmindre man netop havde tænkt sig, at lovens rigoristiske bestemmelser skulle have været lempet, og det er jo ikke den højtærede ministers mening; jeg tror, man må være enig med ham i, at der ikke med den stigning, der er sket i antallet af tilfælde, ikke mindst på syfilisområdet, er noget grundlag for at lempe lovens regler, og der er jo åbnet mulighed for, at man kan vende tilbage til problemet ved den revisionsbestemmelse, som er foreslået indsat om, at loven genoptages til behandling i samlingen 1969-70.

Man må vist sige, at loven, sådan som den administreres, virker godt. Jeg tror også, at den administreres fornuftigt af embedslægevæsenet. Det mest rigoristiske middel, man har i loven, er jo reglen om tvangsindlæggelse til behandling, og det er min opfattelse, at dette middel overhovedet meget sjældent anvendes. Hvor sjældent eller hvor meget det anvendes, ved jeg ikke, men det ville i og for sig interessere mig til belysning af reglens betydning at få at vide, om den overhovedet anvendes i noget videre omfang.

Den centraliserede eftersporning af smitte-tilfælde gennem embedslægerne har vel i og for sig en særlig stor betydning i dag, fordi de nye lægemidler har medført, at visse af sygdommene, i hvert fald gonorré, i højere grad er symptomfri, og det derfor er meget afgørende, at man kan foretage en centraliseret eftersporning.

I 1947 havde man en vældig diskussion og også afstemninger om spørgsmålet om, hvorvidt de privat praktiserende læger skulle kunne udføre arbejdet vederlagsfrit; men udviklingen på sygekasseområdet har jo gjort denne diskussion helt overflødig.

Den højtærede minister har benyttet lejligheden, da loven skulle til revision — hvis ikke det ligefrem er ønsket om nyskabelser, der har medført, at man blev opmærksom på, at den skulle til revision — til at foreslå nogle nye straffebestemmelser i forbindelse med det af den højtærede justitsminister fremsatte forslag til ændring af borgerlig straffelov; det er de bestemmelser, som er indeholdt i §§ 256-259 i straffeloven om overførelse af smitte. Det nye er altså, at